

*“Nadešla Beránkova svatba,
jeho nevěsta se připravila...”
Zj 19,7*

S vděčností Pánu za dar života a s nadějí na vzkříšení
oznamujeme, že 17. 10. 2024
naplnila své řeholní zasvěcení
odchodem do Otcovy náruče
naše milovaná
sestra

Alenka VOJTKOVÁ, FMA

Zemřela ve věku 97 let.

S naší sestrou se rozloučíme
ve čtvrtek 24. 10. 2024 při mši sv. ve 13.00 hod
v kostele Panny Marie Pomocnice
v Brně-Žabovřeskách,

poté bude uložena do hrobu na hřbitově v Brně-Komíně.

S vděčností za plně darovaný život
a s nadějí na shledání na věčnosti

sestry salesiánky
Kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice
a rodina

Alenka Vojtková, FMA
26. 7. 1927 - 17. 10. 2024

Sestra Alenka se narodila 26. července 1927 v Brně v katolické rodině, kde prožila díky vzácným rodičům hezké dětství a mládí. Maminka zemřela, když jí bylo 11 let. Tatínek, který pracoval jako berní ředitel na finančním ředitelství, se po smrti manželky podruhé oženil. Druhá maminka, podle Alenčiných slov „zlatá“, se starala jak o svou rodinu, tak o rodiče svého manžela. Měla jednu sestru, která se provdala do pohraničí a horlivě se tam věnovala apoštolátu.

Alenka vychodila obecnou školu, po ní absolvovala čtyři roky reálného gymnázia a dva ročníky školy pro ženská povolání. Toužila dostat se na učitelský ústav pro mateřské školy. To se jí splnilo v roce 1944. Po ukončení studia těsně po válce v roce 1946 nastoupila jako učitelka do mateřské školy v Brně a prožila krásná léta mezi šedesáti dětmi. Volné dny patřily děvčatům v brněnské oratoři.

Alenka toužila po hlubším životě s Kristem. Když v roce 1939 přišli do Brna-Žabovřesk salesiáni, Alenka nějakou dobu váhala, ale brzy se zapojila do Družiny Panny Marie Pomocnice. V kroužku byla děvčata, která se později stala sestrami salesiánkami: sr. Věra Vorlová a sr. Anna Otradovcová. Postupně i v ní dozrálo povolání a 15. června 1948 odjela na Slovensko do Nitry jako aspirantka kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice. I když svět byl neklidný, Alenka tu prožívala měsíce hlubokého vnitřního štěstí. Na svátek Dona Boska 31. ledna 1949 dostala mantelku, tedy vstoupila do postulátu. 5. srpna 1949 začala noviciát společně s dalšími devíti slovenskými děvčaty. Tyto šťastné dny ukončil komunistický režim rozehnáním ženských řeholních rodin na Slovensku 29. srpna 1950. V doprovodu tajné policie byly novicky dopraveny zpět do svých domovů, takže se Alenka ocitla zpátky v Brně u své rodiny.

Přes všechny těžkosti jí bylo dovoleno 5. října 1952 tajně složit na Slovensku první sliby. Po smrti slovenské sestry Josefíny Bartošové, její bývalé představené, však došlo k přerušení všech kontaktů se slovenskými sestrami. O tomto období sestra Alenka napsala: „Po smrti představené sestry Josefíny jsem zcela ztratila spojení a bylo mi naznačeno v dopise, že je nežádoucí přijet. Byly to nejtrpčí chvíle mého života.“

Po celou dobu totality žila sestra Alenka sama, pracovala v Keramoprojektu v Brně až do svého odchodu do důchodu. Doopatrovala také své rodiče. Okolnosti doby způsobily, že neměla kontakt s dalšími složkami salesiánské rodiny v Česku ani se sestrami v zahraničí. S obdivuhodnou věrností v tomto období soukromě obnovovala své sliby.

Po sametové revoluci se Alenka dozvěděla o tom, že sestry salesiánky jsou i v Česku. Bylo tedy možné s nimi navázat kontakt. 3. října 1991 obdržela povolení od generální matky Marinelly Castagno složit své věčné sliby. Tímto nezapomenutelným dnem se stal 8. prosinec 1991 v Praze-Karlíně. Symbolické bylo, že 8. prosince 1991 uběhlo také 150 let od chvíle, kdy se Don Bosco modlil s Bartolomějem Garellim první Zdravas a kdy začalo toto velké charismatické dílo.

Sestra Alenka se brzy po svých věčných slibech přestěhovala do brněnské komunity sester, kde žila až do posledních okamžiků svého života. Byla ředitelkou komunity, ekonomkou, navštěvovala brněnskou salesiánskou oratoř a farnost, která se v té době po čtyřicetiletém mlčení komunistické éry opět probouzela k životu. Byla šťastná, že může působit mezi mladými lidmi a patřit do komunity sester.

V posledních letech v modlitbě a oběti nabízela Pánu svá omezení a nemoci a modlila se za mladé, za kongregaci a na další úmysly. V přítomnosti dětí se vždy rozzářila a návštěvám žehnala křížkem na čelo. V posledních třech měsících již zůstávala v podstatě upoutaná na lůžko. Charakterizovala ji vděčnost a velká touha, téměř nedočkavost přijímat eucharistického Ježíše. 17. října přijala svátost pomazání nemocných a doprovázena modlitbami sester z komunity pokojně odešla do náruče nebeského Otce.

Děkujeme za hlubokou víru, odvahu, věrnost a důvěru v Pannu Marii; za léta hledání i za život sdílený v komunitě a apoštolátu.

sestry salesiánky